

SLOVENSKI PRIMOREC

UREDNIŠTVO in UPRAVA v Gorici v ulici
Riva Piazzutta 18 - Cena oglasom po dogovoru.
Odprt vsak delavnik od 10. — 12. ure

KATOLIŠKI TEDNIK

IZIDE VSAKO SREDO
Poštni ček. račun št. 9-17768 — Poština plačana
v gotovini — Spediz in abbonamento postale II Gruppo

Leto IV. Štev 36.

GORICA DNE 8. SEPTEMBRA 1948.

Cena L. 15

Veliko duhovno podjetje

Po nauki velikega apostola sv. Pavla prihaja vera iz poslušanja besede božje. Božja beseda pa se oznanja redno vsako nedeljo in praznik pri službi božji. Vendar se zdi, da se živa vera in lepo življenje po veri samo z rednim oznanjanjem besede božje le težko ohranjajeta.

Zlasti moderno življenje je preveč nemirno, raztreseno, številnim vplivom izpostavljen, v same materialne skrbi zakopano, od moralne pokvarjenosti ogroženo, da ne bi potreboval več ali mani vsak krščanski človek tudi izrednih verskovzgojnih vplivov, da ohrani in še izpopolni svoje versko prepričanje in življenje po veri.

V ta namen nam služijo razne trdnevnice, duhovne vaje in druge take izredne pobožnosti, katerih se pa navadno poslužujejo le bolj goče verniki.

Po cerkvenem zakoniku so škoftje in župniki vprav dolžni skrbeti, da se vrši v vsaki duhovniji vsaj vsakih deset let tako zvani misijoni, ko pridejo v župnijo izredni misijonarji s to nalogo, da s posebnimi govorji zdramijo vse vernike iz verske mlachenosti k novi gorečnosti za božjo čast in svoje lastno zveličanje.

Ob misijonu pride v marsikako dušo znova srčni mir in veselje. Številni ljudje, ki so že stopili na pot mlachenosti in pogube, se ovedo svojega nevarnega dušnega stanja in se povrnijo na pot zveličanja.

Sv. misijon je za celokupno župnijo brez dvoma najvažnejše duhovno podjetje.

V Gorici že dvajset let nismo imeli takega misijona in dušopastirske razmire so bile zaradi nesrečnih političnih vplivov že od nekdaj v našem mestu take, da so bili slovenski verniki prav hudo zanemarjeni. Mnogim je gotovo še v spominu, kako grdo so neki nespametni ljudje zadnji misijon motili in brez dvoma v veliki meri njegove sadove tudi pokvarili. Zlodi je moral biti kar vesel, da so mu takrat ti ljudje tako dobro služili.

Naš prevzv. g. nadškof je določil, naj bo za naše mesto letos sv. misijon. Misijon za italijanske vernike so iz raznih razlogov odložili na prihodnje leto. Za slovenske vernike pa bo na željo naših vernikov in dušnih pastirjev že letos v cerkvi sv. Ignacija od 23. oktobra do praznika vseh svetih 1. novembra.

Upamo, da bo ta misijon v sedanjem bolj demokratičnem in bolj krščanskem ozračju res dobro uspel, čeprav bo neprijeten kakemu napetežu, ki v svoji bolni domišljiji vidi povsod le politiko.

Toda pravi uspeh tega podjetja je odvisen zlasti od sodelovanja vseh slovenskih vernikov samih. Veliko bo njihovo zadoščenje, ako s svojim sodelovanjem dosežejo, da mnogo njihovih bratov in sestra najde pri Bogu spet tisto srečo, ki jo človek v svetu tako lahko zgubi, a jo dobri nazaj samo pri Bogu, za katerega je ustvarjeno vsako človeško srce.

Začnimo kar takoj z molitvijo priporočati Bogu to tako važno duhovno podjetje.

vost», ki jo širijo proti nam, govorijo vedno o bodočnosti. Klevetajo nas za to, kar neki nameravamo narediti, ne za to, kar smo naredili. Niti v prvi, niti v drugi svetovni vojni namreč nismo niscesar vzeli drugim državam, da bi se sumi s tistim obogatili...»

Neki komentator tega obširnega članka pravi, da tudi vprašanje človeških žrtv Rusije za zmago nad Hitlerjem še ni dovolj pojasnjeno in da bi bilo treba ugotoviti, ali niso bile te žrtve pravi zločin nad lastnimi državljanji, kajti milijone vojakov je ruska strategija gnala v smrt kot živino v klavnico.

Med vojno je nemška vojska večkrat kar strmelila, kako je mogoče svoje lastne ljudi tako brezrčno uničevati.

Opcijska kolobocija — in strahovanje

ali Množica se mi smili

Petnajsti september se bliža in Slovenci, ki so bivali 10. VI. 1940 na tistem italijanskem ozemlju, ki je po mirovni pogodbi pripadel Jugoslaviji, so v takih stiskah, kakor bi jim visel nad glavo Damoklejev meč.

Na eni strani jih strašijo, da bodo pregnani iz te pokrajine in da ne bodo mogli dobiti nobene podpore in zaposlitve, ako ne bodo optrali.

Na drugi strani jim grozijo, da bodo proglašeni za izdajalce svojega naroda in da bodo morda zaradi njih tudi dočači v Jugoslaviji pregnani, ako bodo optrali.

To jim razlagajo »lingua d'uso« kot jezik, ki ga znajo in običajno rabijo. Tam jim dopovedujejo, da »lingua d'uso« italiana pomeni le materni jezik in da neitalijan ne more reči, da je njezina »lingua d'uso« italijansčina, čeprav jo morda govorji radi službe ali drugih živiljenjskih okoliščin že leta in desletja dan in noč.

In vse to stiskano ljudstvo išče sveta po uradih in pisarnah, pri odvetnikih in duhovnikih, pri tovariših gorja in pri ljudeh, ki osebno niso prizadeti, pri znancih, ki misijo z glavo, in pri takih, ki govorijo le s srečem. Resni ljudje pa navadno nočijo sprejeti nobene odgovornosti za svoje sante, ker si sami niso dovolj na jasnem glede te zadeve in nočijo, da bi jim kdo očital, da jim je dal kak slab svet.

Najbolj žalostno pa je, da niti mero dajne oblasti ne dajo ljudem prav jasnih navodil. Razlog je v tem, ker v vprašanju opcije odločata po mirovni pogodbi Italija in Jugoslavija ter si najbrž niti oni nista na jasnem druga glede mnenja in morda tudi skrivenih namenov druge.

Preden more iti kača moderna kapitalistična država v vojno, mora dober sedno spremeniti vse svoj notranji ustroj. Tako spremembo morejo opraviti le velike provokacije. To nam najlepše pojasni, zakaj je sila Amerike podobna viharju, ki ga morajo povzročiti temni, grozeči oblaki, preden se razdive. Edino oblaki velike nevarnosti nas morejo prisiliti, da sprejmemo velike omejitve naše svobode, ki jih zahteva mobilizacija.

Ameriški vojni cilji

Cesto nas obtožujejo, da ne vemo, zakaj se borimo. Toda mi imamo skoro vedno iste vojne cilje. Ne bijemo se zato, da bi vdrli na tujo zemljo, ampak zato, da bi se lahko vrnili domov. Ne zato, da bi postal bojeviti, ampak zato, da bi spet lahko zasovražili vojno. Ne zato, da bi drugim vsilili svojo voljo, ampak zato, da bi lahko živel in si vladali po svoji mili volji.

Če upoštevamo, kako zvesto so se Amerikanci obnašali za časa obrežnih vojn in pozneje, je čudno, kako morejo nekatere obtoževati Ameriko, če da je »imperialistična«. Takšne obtožbe morejo izhajati edino iz hudobije ali iz nesposobnosti za umevanje ameriškega sistema. Vredno je pripomniti, da vsa propaganda o »imperialistični grabežljivosti«, ki jo širijo proti nam, govorijo vedno o bodočnosti. Klevetajo nas za to, kar neki nameravamo narediti, ne za to, kar smo naredili. Niti v prvi, niti v drugi svetovni vojni namreč nismo niscesar vzeli drugim državam, da bi se sumi s tistim obogatili...»

Zatirali svojega lastnega naroda pa nimajo prav, nobene pravice, koga dolžiti izdajstva.

Srečni bodite, v Boga zaupajte — in

Ob 2. obletnici smrti našega mučenca I. Zavadlava

† 15. IX. 1946

GORENJE POLJE

(IZIDORJU ZAVADLAVU)

I.

Vse je sivo:
dolga tovarna,
strehe, zidovi,
okna, prizidki,
pot, prehodi,
gruče dreves,
ki se živijo
polmrta kraj ceste.

Konjem, ki vozijo
sive vreče,
prah se zarli je
v dlaku in grivo
in voz ves siv je
in stiri kolesa.

Vse je sivo,
sivo, sivo.

Delavci v sivih,
zamazanih srajcach —
njih noge so sive
in roke cement —
hodijo, nosijo,
dvigajo, vozijo
pesek, cement
kakor sužnji
pod davnimi kralji.

Hodijo mrtvo:
ni tople besede,
ne melodije
zasanjane pesmi,
čelo, oči
jim pokriva prah,
soj iz zenic
se jim več ne blešči —
Kje si, človek,
ki te ni strah? ...

Vse je sivo
kakor cement.

II.

Svetlo jutro vsta je izza gora,
po dolini se je sladka luč razlila,
hrum ljudi, živali zrasel je iz sna,
k delu zopet je sirena zatulila.

Udjte trdi, noge toge v pot
so vsakdenje, vajeno stopile,
misti, vkljenje v zemlje obod,
so se spet med stroje, prah utopile.

Iz zvonika utrgal se je glas
kakor sel, ki od zvezda prihaja,
s čudežnimi prsti klicke srca, vas
k skrivenosti, ki oltaria vstaja.

K nebu dvignil posvečeni Kruh si, Kri,
težko, kdo ga dvigaš zemljo celo,
ki na svojih mladih ramenih sloni
vgljiblji misli si v Telu pred sabo belo.

Kdo bo zmagal — zemlja ali Bog?
Ali dvigneš duše v svet skrivenosti?
S kakšno žrtvijo prebjegš mrtvi krog?
Ali bo dovolj odpovedi sebi in mladosti?

Iz tovarne vsta je svikst dim,
lega na ljudi, rastline, vso dolino,
če bi šel v višavo, mu ne ubrezim —
in oskrnul je se Šočino sinjino.

III.

Zagoreli rdeči so kresovi, —
preko zemelj so zaplapolali,
zahrumeli ljudstvo so rodovi
ko v viharju oceanški vali.

Svet je padel med strahote zmaje,
smrt prek vseh celin je zarežala,
bliski so razdrži grade, hišo, staje —
ko da zadnjih dni je groza zabučala.

Zrak in zemlja, morje in podzemlje,
vse v vrtincu divjen je zbesneno —
zver, ki v duši kakor v seni dremlje,
blazon hrepnenje je prezvelo.

Trume z juga, severa in vzhoda
so v železnih srečale se vrstah,
zemlja — prenapolnjena s krvjo posoda —
nima dosti debel, da bi spali v krstah ...

In goreli rdeči so kresovi,
preko zemelj, morje so sijali,
padali so bratje in sinovi,
s mrtvimi očmi: Čem — izpravevali.

V senčah mečev so kovari stali,
v krvaveč morja so z naslado zrili,
ognje plameče znova zažigali,
da bi bludom mislim pot v bodočnost utrili.

IV.

Če sem v zemljo pade,
bo pognoalo
in obrodilo bo stotore sade —
a samo bo ostalo,

če v gradi ne strobni,
izgine med sivino dni ...

V.

Zivljenje teče svoj enakomerni tek,

ljubje in stroji vključeni so v tempo dela,
med hrbi se odbija vlaka jek

in Soča teče kot je prej sumela.

Z neha se usipa isti sončni žar

na kamne, grme, vrte, njive, trave,

oblake buri severni vihar —
po bliskih dñih sinjine iz višave.

Iz zgradb brezbarvnih raste starci dim

in zadeva strehe, polja, duše —
a jaz ob bregu časa naj zmanžel želim,

da vzklijijo skrivenost cveti izpod rušev?

Zaman? — Ne! Čas naj dozori

in kar bilo je v vihri posajeno,

stoter sod prinesi, ko vzbriči

življenje v božji luči prerojen.

V. s.

nih hodnikih, ki so jih ogradili z leseno

crago. Pred bazilikó bo s posebnega

odra govoril vsej stotisočglavi množici

in po radiu tudi vsemu svetu okrog 7.

ure zvečer. — V mraku bodo razsvetlili

kupolo in bazilikó sv. Petra. Stroške za

razsvetljavo bodo poravnali lrci.

K Sv. Jakobu v Kompostelli na Španskem je poromalo velikansko število

španских fantov ob priliki svetega leta,

ki se tam praznuje po posebnem papeškem privilegiju vsakih sedem let. Sv.

oče je romarjem govoril po radiu in jih

navduševal za junaško življenje po veri.

Desnica sv. Štefana kralja, ki jo vsako leto 20. avgusta nosijo v slovenski procesiji po glavnih budimpeštanskih ulicah,

Marksovi učenci so skozi sto let ka-

letos ni smela iz cerkve, ker ji rdeči go spodarji tega niso dovolili. Zmisliši so se namreč, da je ravno ta dan treba imeti velik praznik »novega kruha«. Zarato so organizirali po mestu velike poslovke. Zaradi tega so ukazali, da procesija z desnicou sv. Štefana ne sme motiti tolikih slovesnosti in da se more vršiti le po stranskih ulicah okrog stolnice. To se je kardinalu Mindszentiju za maslo zdelo in je procesijo odpovedalo.

Z Ogrske poročajo tudi, da je tamkajšnja policija arretirala okrog 70 duhovnikov, češ da organizirajo med kmeti odpor zoper kolhoze.

Umiračega Beneša je obiskal praški nadškof msgr. Beran. Ko je prišel k bivšemu predsedniku, je bil ta že v nezavesti. Nadškofa je sprejela Beneševa žena, ki je stala svojemu možu v bolezni zvesto ob strani. Ali je prejel predsednik Beneš tudi zakramente za umiračega pri zavesti, ni znano. Na vsak način je bil v življenju bolj veren kakor Massaryk in je vedno poskušal doseči mirno sotrditev med českoslovaško republiko in Vatikanom. Bil je odločno proti kulturnemu boju zoper katol. Cerkev na Če-

škoslovaškem, ki so ga začeli komunisti. Bivši češkoslovaški predsednik je umrl na svojem posestvu Sezimovo Ustje dne 3. septembra ob 6h zvečer.

H kronanju kraljice Juliane, ki se bo vršilo 6. septembra v Amsterdamu na Holandskem, je sv. oče postal poseben zastopnika v osebi nuncija nadškofa msgr. Valerija. Holandsko ljudstvo se na ta dogodek pripravlja z največjim navdušenjem, da pokaže ob tej priliki svojo veliko hrabrost do kraljice matere, ki bo te dni odstopila po 40 letih vladanja, in svojo zvestobo novi kraljici, ki bo ta dan zasedla kraljevski prestol.

Procesijo so napadli v škofiji Fermo (Marche), ko je šla s podobo M. B. izene vasi v drugo, nekateri fanatiki, ki jih časopisje ne imenuje bolj natančno. Mislimo, da gre tu zopet za kak napad komunistov, ki imajo nekak monopol za tako delovanje v »gospodarski« pridelavskem in kmetom.

Nemški katoličani so v Mainzu praznovali svoj 72. katoliški shod. Zadnji tak shod je bil pred 16 leti.

OKNO V SVET

Rusija

Pač najvažnejši dogodek preteklega tedna je bila nenadna smrt tajnika Centralnega komiteja komunistične stranke Andreja Ždanova, ki so ga zapadnjaki nazivali »možgani komunistov«, to je moža, ki je bil največji in najdoslednejši teoretiček komunistične ideologije. Vsi so ga poslušali kot nezmotljivega videca. Imel je od leta 1934 morda prvo besedo v prezidiju komunistične centrale Sovjetov ter je držal v svojih rokah vajeti vseh komunističnih partij na vsem svetu. On je priklical v življenje sloveči Kominform, ko je sklical na Poljsko in letu 1946 glavne predstavnike komunističnih strank iz Bolgarske, Jugoslavije, Romunije, Madžarske, Poljske, Češkoslovaške, Francije in Italije. Takrat je razglasil svoj nauk, da je svet razdeljen na dva tabora: na imperialističnega in protidemokratskega, ki ga tvorijo ZDA ter države zapadne Evrope, — ter na protiimperialističnega in demokratskega, ki ga tvorijo Sovjetska Rusija in države »nove demokracije«. Nujna posledica tega nauka je bila obsodba Marshallovega podpornega načrta, ker da tvori ta načrt le politično orodje za usušnjenje Evrope od strani ZDA. Temu se je moralna ukloniti tudi Češkoslovaška, ki je bila že prej sporobila, da se pridruži Marshallovemu načrtu. Ždanov je bil tudi mož, ki je francoskemu Thorezu in italijanskemu Togliattiju v imenu Kominforma naročil, naj začneta z neprestanimi stavkami v obeh teh državah, da bi po njih preprečil uspeh Marshallovega načrta. Toda komunistični možgani so se uračunali. Stavke so se izjavile v Franciji v zimi 1947, v Italiji pa je 18. aprila 1948 porazil Togliattija in njegovega nezmotljivega videca Ždanova. Ždanov je povzročil tudi izobčenje Tita in komunističnih pravkov Jugoslavije od strani Kominforma ter blokado zavezniških v berlinskih področjih. Pa Ti to se je postavil po robu in zavezniški so ustvarili med Berlinom in zapadno Nemčijo »zračni most«, to je, začeli so z letali prevažati živila in vse potrebno za svoje čete in za dobro polovico berlinskih prebivalcev svojega področja. Na tak način so tudi tu odpovali »možgani komunizma«. Nazad-

nje je skrivnostno odpovedalo tudi njegovo življenje. Ne da bi bilo kdaj kaj slíšati o kaki Ždanovi bolezni, je moskovski radio 31. avgusta zvečer sporočil, da je po dolgi v mučni bolezni umrl in da je s tem zadela partijo in vse rusko ljudstvo ena najtežjih izgub. Star je bil le 52 let in je bil sin mestnega kočičaja ter revolucionar že od svojega 16. leta. Vsi so gledali v njem bodočega naslednika moskovskega Jozeta. Morda se je Stalinu zdelo že preveč pogreškov in zmot teh »komunističnih možganov« in jih je likvidiral, ali pa se je Bogu samemu zdelo, da je bil Ždanov že dovolj dolgo njegov bič nad človeštvo. — Ždanova ni več in takoj si bo moral komunizem poiskati nove »možgane«, ki bodo zanj misli. Upamo, da bodo imeli kak več človeške zdrave pamet in da bodo zavrgli Ždanovo teorijo o dveh taborih, ki se morata neizbežno zgrizeti.

Čudno je, da svet ob vsaki pomembnejši smerti za zaveso takoj dvomi, ali je naravna, kakor da je naravna smrt izginila iz komunističnega raja.

Berlin

Po dolgih pogajanjih v Moskvi med Zahodom in Vzhodom se vendar nekaj sveta. Po petih mesecih so se zopet enkrat sešli vse štirje vojaški poveljniki Berlina: general Clay, Robertson, König in Sokolovski — očvidno po nalogu svojih vlad — in začeli razpravljati o obh. bolečih točkah spora v Berlinu, namreč o valutah, ki naj bo za celo mesto enotna, in o ukinitvi bloka nad dovozom iz zapadne Nemčije. Baje so že zeleničarji že dobili ukaz, naj bodo pripravljeni, da bodo začeli spet voziti z vlaki v Berlin in da se bo začela tudi rečna plovba v to mesto. Ždanov bi se temu gotovo uprl, če bi še živel.

Jugoslavija

Tudi tu se pozna, da se beograjski Jože nič več ne boji Ždanova. Isto dan, ko je prišla vest o Ždanovi smrti, je Tito napravil nekaj značilnih izpreamemb v ministrstvih beograjske vlade. Obaj z njim vred izobčena ministra je še povisal. Kardelj je postal ministrski predsednik in obenem zunanjji minister,

čem ti, da imam naš narod vedno bolj rad, ker vidim, kako ga sedanja nesreča ni potrla, ampak še bolj okrepila, da zna z božjo pomočjo zlo obračati v dobro. Ne, ne, peščica mednarodnih komunistov, ki ji je vse svet pomagal, da je usušnila našo domovino, ta še ni naš narod. Naš narod je borec za Boga in mučenec Kristusov, ki se pri vsem lastnem trpljenju žrtvuje za ves svet. — Ob priliki Ti pošljem »Katoliške misije«. Za tamkajšnjo valuto je sicer malo drag, saj stane vsaka dvojna številka (lep zvezek na krasnem papirju in bogato ilustriran) okrog 170 L. Toda naroči si lahko list več ljudi skupaj. Tam v Gorici je gotovo kak gospod, ki ga misijonski gorečnik Ladislav »marträ« s svojim glasilom in misijonsko propagando. Naroči se tudi Ti na to zanimivo okno na bojno polje slovenskih katoliških misijonarjev. Zgovori se še z drugimi znanci, da boste skupno plačevali v brali.

»»»

Drugi gospod, ki me je prišel obiska-

sprejeli pri sv. birmi, in naj z Njegovo pomčjo bojujejo zmagovalne boje z vsemi sovražniki krepostnega krščanskega življenja. Po sveti maši je presveti vladika izprasha birmance krščanski nauk, nakar je delil zakrament sv. birm.

Popoldne ob treh je bil blagoslov v devinski cerkvi. S slovenskimi molitvami za naše drage pokojne se je zaključila pastoralna vizitacija.

Nabrežina

Naša župnija se prebuja vsestransko. Doba komunistične strahovlade je zato nila. Ljudstvo se je otreslo vpliva rdečih zavajavcev in je odvrglo strah. Tako vti ima, kot da bi vstalo iz mučnih sanj in blodenj v vedro življenje. S hitem korakom se vrača v veri in čustvenju svojih očetov. Cerkve mu postaja spet središče vsega lepega in plemenitega. Dokaz te verske pomlad in prebujenosti je krasno uspela slovesnost sv. barme v nedeljo dne 29. avgusta.

Ob štirih popoldne je veličastna množica napolnila nabrežinsko cerkev in trg pred njo. Preko dve sto birmancev je v najlepšem redu pričakalo goriškega nadškofa, ki je po dolgih letih spet predstavljal v žarišču vsega lepega in plemenitega. Dokaz te verske pomlad in prebujenosti je krasno uspela slovesnost sv. barme v nedeljo dne 29. avgusta.

Birmanci so se dobro izkazali v znamenu krščanskega nauka. Vodi jih pač mlada in močna roka. Nato je bila sv. birma, kateri je sledil slovesen blagoslov. Sv. Duh, ki je prišel s svojim darom nad toliko birmancev, naj razsvetuje in vodi nas vse k večni resnici, k Bogu.

Sempolaj

Dne 28. avgusta je naša župnija posebno slovensko obhajala god farnega zavetnika sv. Pelagija. Počastil nas je s svojim obiskom goriški knezonadškof. Prevzvani je predvsem posvetil glavnega oltara naše župne cerkve, v katerega je sredi veličastnega liturgičnega obreda vzidal svetinja sv. Sigismunda in sv. Celijije. Nato je preč. g. Rejc, župnik nabrežinski, pel slovensko sv. mašo, med katero je imel prevzvani zelo lep govor. Prikazal nam je novoposvečeni oltar kot skrivnostno Kalvarijo, na kateri se bo Kristus za nas vsak dan daroval in kjer bomo lahko zdrževali naše trpljenje, žrtve in prošnje s Kristusovimi. Nato je proslavljal našega župnijskega zaščitnika sv. Pelagija in končno je spregovoril prisrčne besede našim birmancem. Po sv. daritvi je bila namreč sv. birma, pri kateri je skoro 60 naših najmanjših sprejelo Sv. Duh. S slovenskim popoldanskim blagoslovom se je zaključil prelepi domači praznik, a sveto veselje še vedno vladava naših dušah.

Vpisovanje na Slov. učiteljišče v Trstu

Vpisovanje na Slov. državno učiteljišče v Trstu se prične 1. septembra 1948 in se zaključi 25. septembra. Ta rok bo podaljšan do 30. septembra za tiste, ki bodo delali izpite v jesenskem roku.

Vpisovanje se vrši vsak dan v tajništvu Slov. učiteljišča, Ulica Lazzaretto Vecchio 9/II, in sicer dopoldne od 10. do 12. ure.

Učenci in učenke, ki se vpisajo v prvi

razred, morajo prinesi s seboj sledeče listine:

1. prošnja za vpis na kolkovanem papirju za 24. — lit
2. krstni list
3. zdravniško spričevulo
4. potrdilo o cepljenju koz
5. potrdilo s sliko o istovetnosti učenca
6. diploma nižjega tečajnega izpita
7. Na pošti morajo plačati na c.c. 11 - 124 — lit 110.— za vpisino .. 265.— za šolnino .. 30.— za telovadno takso.

Popravni izpiti se bodo pričeli dne 16. septembra po razporedu, ki bo objavljen na oglasni deski Slov. učiteljišča.

Vrtojba

V nedeljo 29. avgusta je bila v Vrtojbi sv. birma za vse mirenski dekanat. Za to priliko so Vrtojbeni svojo cerkev prav lepo okrasili in ovenčali, tako da je bila res kakor nevesta, ki pričakuje svojega ženina Sv. Duha, ki ga je otrokom podelil apostolski administrator msgr. Miha Toroš. Ljudje so rekli, da je prišel škof, ki je imel kapo, palice pa ne. Otrok je bilo pri sv. birmi prav lepo število. Morda češ pet sto. Pravijo, da so tudi razni »funkcionarji« poslali svoje otroke k birmi. Kolačev seveda ni bilo, namreč tistih velikih pletenih, kot so bili v navadi ob normalnih časih. Vendar so matere in botri poskrbeli, da so otroci imeli vsaj domače kolače in štruklje. Nekaj pa je vendarle manjkalo pri toliki slovensnosti; v vasi ni bilo po gostilnah niti kaplike vina. Tako je torej Tito dosegel, da so postali Vrtojbeni veliki abstinentje, kar niso bili še nikoli. Dobro, da je letos skoro vse poletje v Vrtojbei dovolj vode.

Tinji log

Na tej krasni planini med gorami in gozdovi pri Žabnicah so letos taborili slovenski dijaki in za njimi slovenske dijakinje iz Trsta. Prvi jih je bilo nekaj nad trideset, drugi pač 42. To je bila zares resna in vzorna kolonija, čeprav so poslopja, kjer so stanovali, še precej poškodovana. Srednješolci niso imeli le dobre hrane, svežega zraku ter sprehodov po lepi naravi, ampak kolonija jim je nudila tudi veliko duhovne koristi. Spremljali so jih duhovniki, nadzorovali pa so jih starejše izobražene osebe, med njimi skupino deklev dve profesorici. — Ob koncu obenih turnov so bile tudi duhovne vaje. Tako fantje kakor tudi dekleta so jih opravila prav resno, čeprav je bilo po tolikem petju in vrišču po planinah strogo močanje zelo težka preizkušnja za živahno mladino. Toda to preizkušnjo je kar dobro prestala; priče so menile, da se je rojeni spremeni v tabor tihih modrijakov. — Zasluga za ta uspeh gre predvsem lepim vzgoji, ki so jo prejeli v predavanjih, razgovorih ter duhovnih pogovorih prejšnjih dni. Versko izobraženja in krščansko vzgojeno mladina je največji up vsakega naroda, tudi našega.

DAROVI:

ZA »SLOVENSKO SIROTIŠČE«:
Dobrotinja iz Št. Mavra 400; Pavlinovi (gostilna) v Gorici 500; Baša Stanko iz Ravenne 200; Jožef Klanjšček z Oslavja 1000; pekarna Kuljat v Gorici 200; gospa Kristina Kleindienst parčevlj za sirote; Berta Vodopivec 300; N. N. 200.— lit.

Bog povrni stoterno!

Odgovorni urednik
Dr. BONAVENTURA MAHNIĆ
Katoliška tiskarna — Gorica

nic kot v taborjih. Notri je treba biti kakšen teden, da potnike pregledujejo, fotografirajo, jim vzamejo prstne odtise itd... Vmes lahko hodijo v mestno, kjer ne nobi hitro zoposlitve, lahko ostane tudi dalj časa v tem hotelu.

Ta stvar mi je bila že predobro znana. Zato sem gospoda prekinil in ga vprašal:

»Kje se pa nahajate sedaj?«

»Po treh tednih čakanja v Buenos Airesu me je škof iz mesteca Mercedes, 2 uri z vlakom do Buenos Airesa, nas stavljal pri župniku v San Andres des Giles, z vlakom 3 ure od B. A. in ne dače od tu; saj sem prišel danes popoldne po opravljeni službi med naše rojstnje. Med njimi so nekateri, ki so zgubili svoje sinove in se sedaj s hčerami ubijajo po raznih službicah in sobicah v tujem svetu, ki je od našega sveta v življenju zelo, zelo različen. Ti se mi prav zelo smilijo. Prišel sem, da si drug drugemu damo malo poguma in zaupanja v boljše čase.«

(Nadaljevanje sledi)